

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
BROJ: 78 0 P 003620 14 Rev 2
Banjaluka, 19.04.2016. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Darka Osmića kao predsjednika vijeća, Jadranke Stanišić i Davorke Delić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca, B.J. iz P., zastupanog po punomoćniku, V.Lj., advokatu iz P., protiv tužene, RS, za MUP, zastupane po Pravobranilaštvu Republike Srpske Banjaluka, radi zaštite prava iz radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 78 0 P 003620 13 Gž 2 od 06.06.2013. godine, na sjednici održanoj dana 19.04.2016. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Prnjavoru broj 78 0 P 003620 08 P od 30.09.2009. godine obavezana je tužena da tužiocu, na ime izgubljene zarade u periodu od 01.01.2008. godine do 11.09.2008. godine, isplati 9.564,20 KM.

Istom presudom odbijen je zahtjev tužioca kojim je tražio: da se utvrdi da je rješenje tužene broj 05/2-126-220/07 od 13.11.2007. godine ništavo; da se tužena obaveže da ga vrati na rad: da mu isplati platu za poslove šefa smjene od 01.01.2008. godine do 12.06.2009. godine preko dosuđenog iznosa; da mu od 13.06.2009. godine do povratka na posao isplati platu u iznosu od po 1.130,05 KM; da mu uplati doprinose za penzijsko-invalidsko osiguranje od 01.01.2008. godine do povratka na posao.

Odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 78 0 P 003620 13 Gž 2 od 06.06.2013. godine žalba tužene je usvojena, te prvostepena presuda preinačena u dosuđujućem dijelu, tako što je zahtjev tužioca u tom dijelu odbijen, dok je žalba tužioca odbijena i prvostepena presuda potvrđena u odbijajućem dijelu.

Odlučeno je da tužilac tuženog, na ime troškova parničnog postupka, isplati 1.000,00 KM.

Tužilac revizijom pobija drugostepenu presudu, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i udovolji zahtjevu tužioca u cijelosti.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužioca kojim traži: da se utvrdi da je pravno ništavo rješenje tužene broj 05/2-126-220/07 od 13.11.2007. godine; da se tužena obaveže da ga vrati na rad na radno mjesto šefa smjene; da se tužena obaveže da mu za period od 01.01.2008. godine do 12.06.2009. godine isplati izgublenu zaradu u iznosu od 19.265,66 KM, a za period od 13.06.2009. godine do vraćanja na rad, da mu mjesečno isplati po 1.130,05 KM, na ime plate; da se tužena obaveže da mu za period od 01.01.2008. godine do vraćanja na rad uplati doprinose za penzijsko-invalidsko osiguranje.

Po provedenom postupku, prvostepeni sud je utvrdio: da je tužitelj bio radnik tužene na poslovima šefa smjene; da je rješenjem tužene broj 05/2-126-220/07 od 13.11.2007. godine tužiocu prestao radni odnos zbog odlaska u starosnu penziju sa danom 31.12.2007. godine; da je tužilac protiv tog rješenja izjavio prigovor i da je tužena o tom prigovoru odlučila u roku od 30 dana rješenjem o odbijanju prigovora broj 05/2-127-2-99/07 od 31.12.2007. godine; da je tužilac podnio tužbu prvostepenom sudu dana 26.09.2008. godine; da od 01.01.2008. godine do 11.09.2008. godine tužena nije odjavila osiguranje tužioca u Fondu PIO – Poslovnica P., odnosno dostavila obrazac M-2, zbog čega tužilac za ovaj period nije mogao ostvariti penziju; da je u tom periodu tužilac izgubio zaradu u visini plate od 9.564,20 KM.

Temeljem ovakvog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je zaključio, da je zahtjev tužioca osnovan samo djelimično, pa je stoga sudio kao u izreci prvostepene presude. Iz razloga odluke prvostepenog suda proizilazi, da tužiocu nije nezakonito prestao radni odnos, jer da je, sa navršenih 40. godina penzijskog staža i 49. godina života, stekao uslove za odlazak u starosnu penziju, ali kako tužena, za period od 01.01.2008. godine do 11.09.2008. godine, nije Fondu PIO dostavila obrazac M-2, kojim je odjavila osiguranje tužioca kod ovog fonda, prvostepeni sud je cijenio da je za taj period osnovan zahtjev tužioca za izgubljenom zaradom u iznosu od 9.564,20 KM.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja prvostepenog suda i zaključak tog suda, da je tužiocu zakonito prestao radni odnos zbog odlaska u starosnu penziju, ali ne i zaključak tog suda, da je osnovan zahtjev tužioca na ime izgubljene zarade za period od 01.01.2008. godine do 11.09.2008. godine, pa je sudio kao u izreci drugostepene presude. Iz razloga odluke drugostepenog suda proizilazi, da nije osnovan zahtjev tužioca na ime izgubljene zarade za period od 01.01.2008. godine do 11.09.2008. godine, jer da pravo tužioca da ostvari penziju, nije zavisilo od postupanja tužene, koja je obrazac M-2 dostavila Fondu PIO tek u septembru 2008. godine, mada je tužiocu prestao radni odnos zbog odlaska u starosnu penziju, 31.12.2007. godine.

Odluka drugostepenog suda je pravilna.

Odbredbama člana 125. st. 1. tačka 4. Zakona o radu ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 55/07 – prečišćeni tekst – u daljem tekstu ZR) je propisano, da ugovor o radu prestaje kada radnik navršši 40. godina penzijskog staža ili 65. godina života i najmanje 20. godina staža osiguranja.

Kod nespornih činjenica, da je tužiocu radni odnos prestao sa 31.12.2007. godine zbog sticanja uslova za starosnu penziju sa navršenih 40 godina penzijskog staža i 49 godina života, obzirom da se tužilac saglasio da mu se u radni staž u dvostrukom trajanju računa vrijeme provedeno u Vojsci Republike Srpske od 19.09.1991. godine do 30.06.1996. godine, pravilnim se ukazuje zaključak nižestepenih sudova, da je tužiocu radni odnos prestao zakonito.

Kod takvog stanja stvari, pravilna je odluka drugostepenog suda kojom je zahtjev tužioca odbijen.

Na ovakav zaključak ne utiče revizioni prigovor, da tužilac od 01.01.2008. godine do 26.10.2009. godine nije primao ni platu ni penziju.

Naime, odredbama člana 165. Zakona o penzijsko i invalidskom osiguranju (prečišćeni tekst objavljen u „Službenom glasniku RS“ broj 106/05) je propisano, da se postupak za ostvarivanje prava na starosnu penziju pokreće na zahtjev osiguranika, a zahtjev za ostvarivanje prava na starosnu penziju se može podnijeti nakon prestanka osiguranja.

Kako osiguranik, ličnim zahtjevom pokreće postupak za ostvarivanje prava na penziju, pravilan je zaključak drugostepenog suda, da se u ovom slučaju radi o ličnom pravu osiguranika.

Drugim riječima, ako osiguranik ne podnese zahtjev za ostvarivanje prava na penziju, to pravo neće ni ostvariti.

Tužilac je podnio zahtjev Fondu PIO za ostvarivanje prava na penziju, 26.10.2009. godine, od kada mu to pravo i teče.

Stoga je pravilan zaključak drugostepenog suda, da pravo tužioca na penziju od 01.01.2008. godine, nije bilo osujećeno postupanjem tužene koja je obrazac M-2 dostavila Fondu PIO po proteku nekoliko mjeseci, računajući od dana kada je tužiocu prestao radni odnos zbog odlaska u starosnu penziju, 31.12.2007. godine.

Naime, taj obrazac može biti relevantan samo u pogledu uplaćenih doprinosa, koja činjenica utiče na utvrđivanje osnova za visinu penzije.

Obzirom da je tužilac zahtjev za ostvarivanje prava na penziju podnio Fondu PIO 26.10.2009. godine, od tog dana je ostvario pravo na penziju, shodno rješenju Fonda PIO od 04.03.2010. godine.

Slijedom datih razloga, neosnovanim se ukazuju revizioni prigovori, da je odluka drugostepenog suda zahvaćena povredama odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 8 Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 - u daljem tekstu ZPP).

Kako se revizijom tužioca ne dovodi u pitanje zakonitost i pravilnost odluke drugostepenog suda, niti je ista ima nedostatke na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je primjenom člana 248. u vezi sa članom 456. a) ZPP donijeti odluku kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić